

Toprağa Özlem

– MESUT ÇİFTÇİ · 05 Ocak 2010

Güneş doğdu buzun ve ayazın üzerine. Yine kar düşmedi yere bir damla olsun. Bu bereketsizlik, bu yağışsızlık anlam veremediğim bir afet. Sonbaharda tarlalarına buğday ekmiş bir çiftçi kadar endişeliyim, bir avuç toprağım olmasa bile bu dünyada. Ama toprağım olsun isterdim. Belki o zaman daha sıkı tutunurdum yaşama. Küçük bir bahçe kadar bile olsa toprağım olsun isterdim. Çünkü bence çiftçilik büyümlü bir iş, çiftçi olmak isterdim. Toprağımı terimle ıslatmak isterdim. Emek emek bir sonbahardan sonra buğday başaklarına bakıp hesap yapmak tüm derdimi sıkıntımı alırdı benden. Belki o zaman daha az üzölür, vücudumda unutulmuş bir kurşun gibi durmazdı hayatımda hüznü.

İlk çocukluk yıllarımdan beri severim toprakla uğraşmayı. Toprakta yaratıldığımdan mıdır nedir, toprağa dokunmak huzur verir bana. Ama cinler içinde durum böyle midir bilemiyorum, yani ateşle uğraştıklarında huzur kaplar mı içlerini? Dünyanın en eski mesleklerinden birisi olsa gerek çiftçilik. Toprağı ekip, hayvanlara bakmak. Kendi toprağının hükümdarın işte, bundan daha huzur verici bir iş olabilir mi? Şimdi biz insanlar yirmi birinci yüzyılda büyük şehirlerde, büyük işlerde çalışıyoruz. Ama şeflerimiz, müdürlerimiz, genel müdürlerimiz var. Yani amir üstüne amir, emir üstüne emir. Özgür olduğumuzu düşünüyoruz. Bu düşünce çağdaş insanın en büyük yanılgısı. O üzerine toz kondurmadığımız kentsel yaşantıya zincirlerle bağlı mahkumlarız. Yaşamamız emirleri yerine getirmemize yani kölelik sadakatimize bağlı. Bu can sıkıcı bir durum. İşte bu durumdan kurtulmak için kendi toprağı olan bir çiftçi olmak isterdim. Hatta kendi çiftliği olan bir çiftçi. O zaman kendimi biraz olsun özgür hissedebilirdim.

Sabahları erkenden uyanıp hayvanların yemlerini verir altlarını temizlerdim. Tavukların kümeslerini açardım. Sonra taze sağdığım sütle yapardım kahvaltımı; peynir, tereyağı ve bal. Belki böyle beslensem mide yanmalarından da kurtulurdum. Çiftliğimin temiz havasını çekerdim ciğerlerime. Buğdaylarıma, ayçiçeklerime ve patateslerime bakardım uzun uzun. Yağmur yağması için dua ederdim Allah'a, verdiği nimetler için şükrederdim. akşama kadar dur durak bilmeden çalışırdım. O zaman eklem ağrıları ve fazla kilolarımda olmazdı eminim. Çiftliğimin ıssız köşelerini gezerdim sık sık, sessizliğin tadını çıkarırdım. Birden fazla köpeğim olurdu eminim, bir o kadar da kedim. Muhakkak koyunda beslerdim. Kuzularını koyuma basa basa severdim. Akşam eve döndüğümde tüm bedenimde günün tatlı yorgunluğu olurdu. Evet şimdi de akşamları eve döndüğümde bedenimde bir yorgunluk hissediyorum. Ama hiçte tatlı bir yorgunluk değil bu. Yapış yapış bir şey, ne yapsanız geçmiyor. Özellikle mide yangınları ve baş ağrısı. Şehrin kalabalığı, gürültüsü, isi, kiri de cabası. İnsan neden yaşar bu pis şehirde diye düşünüyorum sık sık ve cevabını karşımda buluyorum: başka çaresi olmadığı için. Bu yüzden toprağım olsun isterdim.

Koskoca dünyada bir avuç toprağım yok. Bir dikili taşım yok bana dair. Yağışın olmamasına üzölüyorum yine de sanki toprağım ve ekinim varmış gibi. İçimde buram buram hüznü, toprağı özölüyorum.

Hapsedilmiş ve kuşatılmış hissediyorum kendimi. En çok canımı sıkan ise evladına da benimki gibi bir hayat sunmak. Oysa toprak bırakmak isterdim evladına, özgür bir hayat.